

Hồi Thử Bốn Mươi Bốn

THẠCH VĂN THẦN KIẾM

— Năm xưa Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang vì muốn độc bá võ lâm phương Bắc nên đã có sự thanh lọc và tàn hại đồng đạo. Thầy chứng kiến nên đã cho hẩn một bài học, rồi cảnh cáo là nếu còn tái phạm thì sẽ hủy diệt Vọng Nguyệt Bảo. Có lẽ vì vậy nên hẩn mới nghĩ ra độc kế này, mạo danh thầy ăn cắp lệnh phù rồi giết người của chín đại môn phái khiến cho võ lâm hợp lực đối phó thầy năm xưa.

- Hẩn sẽ phải trả giá cho hành động đó.
- Con chuẩn bị hoàn thành công án này thế nào?

Đinh Hạo trầm ngâm một chút rồi nói:

– Xin thầy tha thứ cho đệ tử bất tài, nếu chỉ dựa vào sức lực của mình con để vào Bảo đòi lệnh phù thì e rằng khó có thể thành được. Hai người lúc này chính là chánh phó tổng giám của Bảo, những loại ấy trong Bảo cũng không phải là ít. Hơn nữa muốn hành động thì phải dùng tên tuổi thân phận của thầy xuất hiện, nếu không cẩn là làm tổn hại thanh danh thầy nên đệ tử phải hết sức thận trọng.

Ông lão gật đầu lia lịa nói:

– Hài nhi, con trưởng thành nhiều rồi, kiến thức cũng tiến bộ hơn trước, quả là hơn thầy năm xưa rất xa.

- Đa tạ sư phụ quá khen.
- Con đã nghĩ ra cách gì để xử trí công án chưa?
- Đệ tử nghĩ rằng nên dùng “Kỳ nhân tri đạo” trị “Kỳ nhân tri tâm”.
- Ý của con là liên hợp các đại môn phái, hợp lực đối phó với hẩn ư?
- Đó chỉ là hạ sách...
- Hà hà, thế còn thượng sách của con thì sao?

Đinh Hạo đỏ mặt nói:

– Đồ nhi hiện giờ chưa có thượng sách, nhưng sẵn sàng tùy cơ ứng biến, quyết không làm ảnh hưởng đến danh hiệu Hắc Nho của thầy.

– Tốt lắm, nhưng sư phụ vẫn còn hồ thẹn là chưa ban cho con võ công cao siêu hơn.

- Thầy đừng nói vậy, ân huệ của thầy đối với đệ tử cao như núi thái sơn vậy.
- Vì bảo vệ danh hiệu của thầy mà con phải nhọc lòng gian nan, con là hậu

nhân của nhà danh môn, có huyết hải thâm thù phải báo, lại còn thêm việc này con... con có cảm thấy rằng thầy quá ích kỷ không?

– Không, con chưa bao giờ có ý nghĩ đó. Cho dù con không có thù nhà phải báo, thì thân làm võ sĩ cũng phải có nghĩa vụ với võ lâm vậy.

– Hải nhi, con quả thật là võ sĩ chân chính. Sư phụ được truyền nhân như con thì có chết cũng không ân hận.

– Sư phụ đừng nói vậy, sau khi công án được xử lý xong thì người có thể lấy lại được vinh dự trên giang hồ rồi.

– Hà hà, nếu ta nghĩ thế thì còn tìm đến tuyệt địa này làm gì nữa.

– Người không cảm thấy cô đơn ư?

– Cuộc đời võ sĩ vốn là cô đơn, nếu biết vui thú với đất trời thì chẳng có gì phải sợ cả. Ở đời phú quý vinh hoa như hư ảo, chuỗi ngày còn lại của đời người thầy muốn sống cho thanh thản, yên tĩnh, vui thú với thiên nhiên.

Đinh Hạo cảm thấy so với lúc học nghệ năm xưa thì sư phụ đã thay đổi rất nhiều thì không khỏi cảm thấy bùi ngùi, buồn bã.

Ông lão lại nói tiếp:

– Hải nhi, giả sử nếu bây giờ con mới gặp được thầy thì thầy sẽ không truyền võ nghệ cho con đâu.

– Tại sao vậy sư phụ?

– Hải nhi đừng hỏi, sau này lớn hơn con sẽ hiểu mà thôi.

– Đồ nhi hình như cũng ngộ ra được một chút.

– Hà hà, con nói thử ta nghe xem nào.

– Sư phụ, cả đời người rất trọng chữ danh, lúc nào thầy cũng căn dặn đệ tử là lập danh đã khó, giữ danh còn khó hơn. Nhưng bây giờ một khi giác ngộ rồi thì tất cả đều như gió thoảng, không còn cảm thấy khó chịu trong lòng vậy.

– Con thật là thông minh, chính là vậy đó.

– Nhưng thưa sư phụ, ở đời có việc không nên làm, nhưng cũng vẫn có việc phải làm, nếu ai cũng có ý tưởng xuất thế thì chẳng phải nguy hiểm hay sao?

– Hải nhi nói thật giống thầy lúc còn trẻ, nhưng bây giờ thầy đã già rồi.

Đinh Hạo lẩm bẩm nói theo:

– Già rồi, già rồi...

Hắn không ngờ chỉ mới cách biệt có một năm mà Hắc Nho từng khiến võ lâm nổi sóng gió ba đào ngày nào nay đã biến thành một ông lão có tánh khí thâm trầm giản dị. Ông lão nói tiếp:

– Hải nhi, con thật như mặt trời mới mọc, thầy đứng ra không nên nói những

lời này với con mới phải.

Đình Hạo hào khí nổi lên, nói:

– Sư phụ, Hắc Nho không già, mãi mãi sẽ không già.

– Hà hà, con làm cho lòng thầy sống động lại rồi, nhưng rất tiếc bây giờ đã khác xưa kia.

– Tại sao?

– Cao thủ trên giang hồ quả thật quá nhiều, cứ nhìn hai người xuất thủ với con hôm nay, con nghĩ rằng danh hiệu Hắc Nho có thể tồn tại được bao lâu?

– Sư phụ, đệ tử chỉ biết cố gắng hết sức mà thôi.

– Con nói rằng nếu tìm ra được Cửu Long Lệnh, xác minh Hắc Nho bị hàm oan thì các đại môn phái sẽ có lời đối phó ư?

– Dạ vâng, chính Linh Hư Thượng Nhân, Võ Đang chưởng môn đã hứa như thế. Chín đại môn phái tham gia hợp công năm xưa thì nay chỉ còn lại ngũ vị chưởng môn còn tại thế là Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang, Kỳ Liên và Chung Nam. Hải nhi đã cho họ thời gian một năm để điều tra hung thủ.

– Con cứ quyết định mọi việc đi, nhưng nhớ lời thầy dạy, đừng làm thái quá, những người trong danh sách, nếu mà con chưa gặp thì thôi hãy bỏ qua hết đi.

– Thế nếu như con ngẫu nhiên gặp thì sao?

– Con cứ tự quyết định, khỏi cần cố ý truy tìm làm gì.

Đình Hạo dạ rồi nói:

– Sư phụ, đồ nhi còn có chuyện muốn nhờ thầy dạy cho...

– Con cứ nói.

– Nếu đồ nhi gặp được cơ duyên khác như là tình cờ tìm được bí kíp võ công...

– Con cứ nhận lấy, võ học vô cùng tận, nếu con có cơ duyên thì biết đâu còn có thể trợ giúp con trong cuộc đời. Nhưng con nên suy nghĩ kỹ xem võ công đó có thể dung hợp với con không trước khi luyện, nếu xung khắc mà con vẫn liều thì sẽ gặp tai họa đó.

Đình Hạo cung kính nói:

– Đồ nhi xin ghi nhớ lời sư phụ dạy.

– Hải nhi đi nghỉ ngơi đi, sang mai con còn phải lên đường đi sớm.

Đình Hạo bỗng sinh tình lưu luyến, vẻ mặt buồn bã nói:

– Sư phụ, đồ nhi muốn hầu hạ người thêm vài hôm nữa...

Ông lão cười khanh khách nói:

– Đồ đệ ngốc, sao cứ mãi quan tâm hợp tan? Con hầu hạ ta thêm vài hôm thì cũng phải chia tay cơ mà, việc làm của con cần thiết hơn nhiều.

– Nhưng... để đồ nhi tỏ chút lòng...

– Không cần thiết đâu, thầy hiểu lòng con mà.

– Nhưng đồ nhi còn lo lắng...

– Chuyện gì?

– Bọn người của Vọng Nguyệt Bảo liệu có quay lại đây chẳng?

– Điều này con yên tâm, sư phụ biết cách tự bảo trọng, cố sự Giang Hồ Ác Khách sẽ không xảy ra nữa đâu.

– Thế thì đồ nhi yên tâm vậy.

– Hải nhi, trọng trách của con là kỳ duyên hiếm có. Con cứ tìm một nơi thanh tịnh mà tu luyện võ học cho tiến triển hơn, sau đó mưu tính kỹ càng rồi hãy hành động, như thế mới là thượng sách đấy.

– Đồ nhi ắt sẽ làm như thế.

– Tốt lắm, vậy chúng ta đi nghỉ thôi.

Rồi hai thầy trò yên tâm ngủ một giấc qua đêm.

Sáng hôm sau, sau khi dùng điểm tâm thì hai thầy trò lưu luyện chia tay nhau. Đinh Hạo buồn bã khấu đầu từ biệt sư phụ rồi theo đường núi vào tuyết cốc, đi được một đoạn thì hắn thấy có một sợi dây thừng thông xuống một vách núi, chính là đường lên tuyết cốc của bọn Bạch Nho.

Dây thừng cách mặt đất chừng hơn ba trượng, Đinh Hạo nhún mình lên khẽ chụp lấy sợi dây kéo thử thì thấy rất chắc chắn.

Đinh Hạo theo sợi dây từ từ tiến lên, lát sau đã tới đỉnh núi, chỉ thấy sợi dây thừng được cột vào một gốc cổ thụ thật lớn. Hắn không ngần ngại vung kiếm chém đứt sợi dây rồi vụt xuống tuyết cốc.

Bây giờ hắn nghĩ có nên đến thẳng tiểu đảo mà Xích Ảnh Nhân đã ở chẳng. Trước đây hắn dự tính sau khi ra khỏi núi là đến Vọng Nguyệt Bảo đòi nợ, bây giờ thì vì có bọn cao thủ đặc biệt như Bạch Nho xuất hiện liên tục nên hắn đành bỏ kế hoạch này, vì hắn chưa nắm chắc khả năng thắng bọn chúng.

Hắn suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định đến Ly Trần Đảo trước. Nằm ngủ ngoài trời một đêm, hôm sau hắn tiếp tục lên đường, đang đi hắn bỗng nghe xa xa trong rừng xanh có tiếng người đang nói chuyện, càng lúc càng đến gần.

Đinh Hạo liền ẩn thân vào bụi rậm, chốc lát sau đã thấy một đoàn người đi lại, dẫn đầu chính là Độc Tâm Phật và Trịnh Nguyệt Nga, con gái của Vọng Nguyệt Bảo Chủ.

Đinh Hạo trông thấy Trịnh Nguyệt Nga thì nổi sát khí lên dùng dùng, nhớ lại

cách đây không lâu đã bị vợ chồng y ám toán, dùng lưới chế phục ở trong rừng, rồi đánh đập tàn nhẫn đến bất tỉnh nhân sự, sau đó còn bị đem chôn sống. Nếu không nhờ Xích Ảnh Nhân kịp thời cứu thoát thì cho dù có kỳ học cái thế cũng đã chết từ đời nào rồi.

Càng nghĩ càng mất Đỉnh Hạo càng đỏ ngầu, hấn như muốn phát điên lên.

Bỗng ngay lúc ấy, Độc Tâm Phật nói:

– Đường đường là chánh phó tổng giám mà cũng không chống nổi một tên Giang Hồ Ác Khách, đến nỗi phải phát tín hiệu cầu cứu ư?

Trịnh Nguyệt Nga nói:

– Có lẽ họ gặp chuyện gì đó đột biến nên mới thế.

– Dựa vào võ học của hai người đó hợp công mà vẫn không chống nổi thì võ công của tên Giang Hồ Ác Khách cũng không phải tầm thường đâu.

– Phải chăng là Hắc Nho tái xuất giang hồ?

– Hừ... ngoại trừ hấn thì có lẽ cũng không còn ai nữa.

Đỉnh Hạo nghe đến đó thì thầm nghĩ:

– “Té ra Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa đó chưa ra khỏi núi, lại còn phát ra tín hiệu cầu viện, phen này có lẽ chúng quyết không tha cho thầy trò ta rồi”.

Trịnh Nguyệt Nga bỗng nói:

– Thái thượng hộ pháp, chúng ta đi nhanh thôi.

Độc Tâm Phật gật đầu nói:

– Vợ chồng có khác, chẳng trách người nóng ruột, hai ta cứ đi trước, bọn thủ hạ thì đến sau cũng được.

Đỉnh Hạo đang định hiện thân thì bỗng thấy có một bóng trắng thấp thoáng trong rừng.

Độc Tâm Phật nhảy bén vô cùng, lão đã nhìn ra bóng trắng đó là ai liền quát lên:

– Lão ni cô kia, người đúng là oan hồn chưa đầu thai được.

Bóng trắng kia chính là Lãnh Diện Thần Ni, bà lạnh lùng nói:

– Độc Tâm Phật, hôm trước ở trong miếu ta đã để cho người tẩu thoát, lần này thì không còn may mắn như vậy đâu.

Độc Tâm Phật cao giọng niệm một câu Phật hiệu rồi nói:

– Tăng ni vốn cùng một nhà, người cứ leo đèo bám theo ta là muốn tham vấn thiền lý hay là muốn bàn chuyện trăng hoa đây? Nhưng chỉ sợ người niên kỷ đã cao, không chịu nổi mưa gió bão táp đâu.

Từ ngữ thật bắn thủ, khó nghe.

Lãnh Diện Thần Ni cau mày nói:

– Độc Tâm Phật, người khoác cà sa mà còn phỉ báng Phật tổ, báo ứng sẽ đến ngay trước mắt.

– Ha ha, cả đời lão phu không bao giờ tin hai chữ “báo ứng” cả.

– Người hãy trao ra thanh Thạch Vân Kiếm ngay cho ta.

– Kiếm ta có mang theo đây, có bản lãnh thì cứ đến lấy.

Dứt lời Độc Tâm Phật kéo tăng bào lên, rút ra thanh kiếm dài cả thước, thân kiếm có hình thù quái lạ, âm u chứ không sáng bóng như các thanh kiếm khác.

Lãnh Diện Thần Ni nhìn thấy thanh kiếm thì run lên, bà nói:

– Người tự động giao ra hay là đợi ra phải xuất thủ?

Độc Tâm Phật lạnh lùng nói:

– Ta thấy người bắt đầu niệm Vãng Sanh Chú là vừa rồi đó.

Lãnh Diện Thần Ni không nói gì nữa, bà lẳng lặng vung cây phát trần ra.

Trịnh Nguyệt Nga và bọn thủ hạ lùi hẳn ra sau, hiện trường chỉ còn Độc Tâm Phật và Lãnh Diện Thần Ni đứng đối diện.

Tay phải Độc Tâm Phật giơ cao Thạch Vân Kiếm, tay trái chắn trước ngực, sắc mặt trầm tĩnh. Rồi bỗng thanh kiếm trong tay lão vạch thành vô số vòng tròn, ánh kiếm sang ngời khiến ai nấy đều lóa mắt.

Lãnh Diện Thần Ni kinh hãi nói:

– Độc Tâm Phật, không ngờ người đã lãnh hội được bí quyết trên thân kiếm.

Độc Tâm Phật cười nham hiểm nói:

– Đó là ý trời, lão phu tham cứu chữa tới mười ngày đã ngộ ra.

Đinh Hạo thấy thế thì rung mình. Hắn vốn không biết trên thân Thạch Vân Kiếm có bí quyết võ công, nhưng lúc trước ở Thạch Gia Tập đã từng nghe Thọ Dao Phong nói rằng khi lão vào Vọng Nguyệt Bảo thám thính thì phát giác Bạch Mi lão tăng ở một mình trong mật thất luyện tập một thứ võ công gì đó. Nay hắn mới biết chính là môn võ công này.

Lãnh Diện Thần Ni đứng sững người, không cử động gì cả.

Độc Tâm Phật cười nhạt nói:

– Thần Ni người không ngờ có phải không? Đương kim võ lâm, làm gì có binh khí nào chống chọi nổi Thạch Vân kiếm, làm gì có ai thoát chết dưới nó đâu? Tuy nhiên ta có thể tạm thời giữ mạng cho người, vì chúng ta còn có chuyện cần đàm phán.

Lãnh Diện Thần Ni xúc động mãnh liệt nói:

– Thần binh lợi khí chỉ có người có đức mới giữ lấy được, bằng không sẽ

mang họa vào thân, hối hận không kịp.

Độc Tâm Phật mỉm mai nói:

– Đừng nhiều lời nữa, thanh kiếm giờ đây trong tay ta thì ta chính là người có đức, mặc kệ sau này thế nào. Nói thật với người là ta chỉ tham ngộ được chín phần khẩu quyết trên thân kiếm, câu thứ mười thì bị thiếu sót, tuy nhiên người cũng dư hiểu là chỉ cần nhiều đó cũng đủ giết người, ta nói không sai chứ?

Lãnh Diện Thần Ni run người nói:

– Độc Tâm Phật, người muốn gì?

– Chẳng có gì to tát cả, dùng tính mạng người đổi lấy phần khẩu quyết còn lại.

– Ý người là sao?

– Người nói ra câu khẩu quyết cuối cùng thì hôm nay ta sẽ buông tha người.

– Người nghĩ rằng có thể giết nổi ta chăng?

– Người nói thế là có ý muốn về Tây Thiên chăng?

Độc Tâm Phật đưa ngang thanh kiếm ra, Lãnh Diện Thần Ni vội thụt lùi ba bước, rõ ràng bà chỉ nói cứng nhưng trong thâm tâm quả thật rất e dè thanh báu kiếm này.

Độc Tâm Phật cười ha hả, lại vạch ra những vòng tròn kì ảo, những vòng tròn càng lúc càng sáng và lan tỏa rộng ra, thân hình của lão như ẩn hiện trong những vòng tròn đầy đặc. Lão cười nhạt nói:

– Trịnh đà chủ, hãy cho Lãnh Diện Thần Ni thưởng thức một màn hay xem nào.

Trịnh Nguyệt Nga rút một thanh kiếm trong tay thuộc hạ, ném thẳng vào giữa vòng tròn.

Đinh Hạo và Lãnh Diện Thần Ni đều hết sức chăm chú xem tình hình diễn tiến ra sao, ai cũng hết sức hồi hộp.

Phi kiếm bay vào vòng tròn thì nghe loảng xoảng mấy tiếng, rồi đã bị dội ngược trở ra, lưỡi kiếm bị gãy thành bảy tám đoạn nhỏ bắn veo veo, chuôi kiếm còn dư lực cắm luôn xuống đất, chứng tỏ sức công phá của những vòng tròn quả là không thể tưởng tượng nổi.

Đinh Hạo rung mình, toát mồ hôi lạnh, hắc không ngờ thanh Thạch Vân Kiếm nhìn bề ngoài tầm thường mà lại có uy lực khủng khiếp như vậy, căn cứ vào chiêu kiếm vừa rồi thì thật là khó tìm ra đối thủ.

Độc Tâm Phật thu hồi kiếm lực nói:

– Thần Ni, thời gian của ta có hạn, người nghĩ sao?

o O o